

Пѣсенъта се слива съ морския шумецъ и като че става още по-жална. . . .

Полунощъ е вече. . . . Тѣнкиятъ вѣтрецъ спрѣ да духа. Морякътъ бързо хвърга мрѣжата. Той ставаше неспокоенъ. . . . Отъ дългъ морски животъ, той познаваше, че иде лошо врѣме.

Далече бѣ забѣлѣзалъ гѣста мъгла. А вѣтрътъ спрѣ. . . . Това го много безпокоеше. Той тръгна назадъ. Веслата бързо плющѣха по водата, гърдитѣ се силно надуваха, очитѣ свѣтъха... Но морето скоро потъмнѣ. . . . Вода, мъгла, небе, всичко бѣ едно. . . . Сега на кѣдѣ? Нищо не се виждаше . . . и стариятъ морякъ отпустна рѣцѣ.

Минутитѣ, часоветѣ текатъ, а все още тази тъмнота. Отъ врѣме на врѣме бутваше лодката напредъ, засилваше я силно и я оставяше.

*
* * *

Обѣдъ мина, а бащата още го нѣмаше. Дъщерята се много безпокоеше. Ту влѣзе въ къщи, ту излѣзе, погледне гѣстата мъгла и жално заплаче. Най-послѣ отиде при морето, но нищо не се виждаше . . . Тя отваря силно очи, мъчи се да проникне прѣзъ тази тъмна завѣса и да види милия си баща, но напраздно. . . . Тя маха съ рѣцѣ, като че иска да очисти тази тъмнина, тя вика съ гласъ, но всичко глухо . . . и тя горко заплаче?! . . .

Вдигне очи, отправи погледъ, но мъглата още стои. . . . Най-послѣ се качва на високото мѣсто, гдѣто вързватъ лодкитѣ и отъ гдѣто даватъ знаци на моряцитѣ. Влиза между прѣгра-